

κι' οἱ ἄνθρωποι λένε πάντα ψέμματα

τώρα ἐγὼ βλέπω τὸ φεγγάρι
αὐτὸ τὸ σπασμένο σπαστικὸ
παιδί

πού ὁ Ἰούλιος Βέρν

ἔλεγε κάποτε:

- Οἱ ἄνθρωποι θὰ τὸ κατοικήσουν

βλέπω

αὐτὸ τὸ μεγάλο χιονισμένο φέρετρο

πού ρίχνουν κάθε μέρα μέ κρότο

πάνω τους πρόκες

κι' ἐπιμένουνε

νά τ' ὀνομάζουν

ΓΗ

ἴσως νὰ εἶχες δίκη τότε

γι' αὐτὸ μπόρεσες καὶ ἔζησες

γι' αὐτὸ μπορέσα καὶ ἔζησα

ΑΥΓΗ

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Ὁ φουρνάρης κι' ἡ τριανταφυλλιά
πήρανε ἀπὸ δύο αὐγά

ἔφτιαξε ἡ τριανταφυλλιά δύο ψωμιά
καὶ ἡ φουρνάρισσα δύο πουλιά

κι' ὄλο γυρίζω καὶ παιδεύω τὸ μυαλό μου
τό ρωτῶ

νά μετρήσω τὰ τριαντάφυλλα

ὡς τὰ ἑκατό;

μά γιατί νὰ εἶναι τὸ ψωμί τόσο πικρό

ψωμί πικρό

κρυφὸ νερό

ψωμί πικρό